

ROMANIA
TRIBUNALUL BISTRITA NASSAUD
SECTIA COMERCIALA, DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV SI FISCAL
Dosar nr. /112/2008

SENTINTA CIVILA NR. 761/CA/2008

Ședința publică din data de 24 Iunie 2008

Tribunalul format din:

PREȘEDINTE :

GREFIER .

Pe rol fiind judecarea acțiunii în contencios administrativ, formulată de contestator SC. SRL împotriva intimat DGFP BN, având ca obiect contestație act administrativ fiscal

La apelul nominal făcut în ședința publică se prezintă consilier cu delegație la dosar, pentru intimată, lipsă fiind contestatoarea.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei după care:

Se constată că la data de 27 mai 2008 s-a înregistrat și depus la dosarul cauzei Răspuns la întâmpinare, formulat de contestatoare, la care s-a anexat copia adresei nr. 3997 din 7.05.2008 emisă de DGFP BN, și a Deciziei nr. 33/6.05.2008, din care un exemplar s-a comunicat cu reprez.intimată care arată că nu înțelege să își exprime în scris poziția față de acest răspuns.

Se mai constată că la data de 27 iunie 2008 s-au înregistrat și depus la dosarul cauzei Concluzii scrise formulate de intimata DGFP BN.

Reprez.intimată arată că nu mai formulează alte cereri.

Nemaifiind alte cereri de formulat, tribunalul declară închisă faza cercetării judecătorești și dispune judecarea cauzei în fond.

Reprez.intimată solicită, în principal, respingerea acțiunii ca nemotivată în fapt, iar în subsidiar, solicită respingerea acțiunii ca neîntemeiată și menținerea ca temeinică și legală a Deciziei nr. 40/18.09.2007 emisă de DGFP Bistrița-Năsăud, pentru motivele invocate în scris în Concluzii scrise, pe care le susține și oral.

După închiderea dezbatărilor, dar înainte de pronunțarea hotărârii s-au depus la dosarul cauzei Concluzii scrise formulate de contestatoare.

TRIBUNALUL

Deliberând constată:

Prin acțiunea în contencios administrativ fiscal, înregistrată la această instanță în dosarul cu nr.de mai sus, reclamanta SC SRL contestă Decizia nr.40/18.09.2007, pronunțată în dosarul cu nr.37/2007 al DGFP Bistrița-Năsăud (Anexa I) și solicită instanței, ca prin hotărârea ce o va pronunța, să dispună: admiterea contestației: anularea în totalitate a actelor atacate; obligarea părâtei DGFP Bistrița-Năsăud să îi acorde dreptul legal solicitat, de deducere a TVA în sumă totală de lei, stabilit prin actele atacate, ca fiind neîntemeiate și nefondate fiind bazate pe supozitii deduceri si analogii si nicidecum pe fapte

la cererea referitoare la Deciziile de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală, înregistrate la A.C.F. sub numerele: 197/19.02.2007; 372/28.02.2007 și 382/22.03.2007, pentru următoarele motive:

Prin decizia nr.40/18.09.2007, mai sus menționată, au fost analizate doar deciziile de impunere a obligațiilor fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală, înregistrate la ACF sub numerele: 197/19.02.2007; 372/28.02.2007; 382/22.03.2007 și 588/21.05.2007, deși prin contestație a atacat în același timp și Rapoartele de inspecție fiscală pentru rambursarea soldului negativ TVA, înregistrate la ACF sub numerele: 833/22-02.2007; 920/28.02.2007; 1077/23.03.2007 și n138/21.05.2007, cât și Dispozițiile privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală înregistrate la ACF sub numerele: 291/19.02.2007; 372/28.02.2007; 541/22.03.2007 și F.N./16.02.2007, și de asemenea, prin aceeași decizie, i-a fost respinsă Contestația (Anexa nr.2), formulată împotriva acestor acte de inspecție fiscală.

I) Prin decizia de impunere nr.197/19.02.2007, nu i s-a acordat drept de deducere a T.V.A. în sumă totală de lei, compusă din lei vizând factura fiscală nr.8627356 din 31.08.2006, emisă de SC SRL Sangeorz Băi, aferentă unor prestări de servicii pentru care organul de inspecție fiscală are suspiciuni în ceea ce privește realitatea serviciilor prestate pe baza consemnărilor consemnate în RIF și suma de lei din factura fiscală nr.4962951 din 2.08.2006 emisă de SC SRI aferentă unor bunuri achiziționate, pe motiv că factura este neînregistrată la furnizor și că achiziția nu se justifică ca fiind destinată realizării de venituri impozabile.

II) Prin Decizia de impunere nr.382/22.03.2007, Raportul de inspecție fiscală și Dispoziția nr.372/28.02.2007, organul de inspecție fiscală nu i-a acordat dreptul de deducere a TVA în cuantum de lei din factura fiscală nr.8627366 din 30.09.2006 emisă de SC SRL aferentă unor prestări de servicii pentru care organul de inspecție fiscală mare suspiciuni în ce privește realitatea serviciilor prestate.

III) Prin Decizia de impunere nr.382/22.03.2007, Raportul de inspecție fiscală pentru rambursarea soldului negativ TVA și Dispoziția înregistrată sub nr.541/22.03.2007, organul de inspecție fiscală nu i-a acordat dreptul de deducere a TVA în cuantum de 19.829 lei din factura fiscală nr.8627370 din 31.10.2006, emisă de SC SRL aferentă unor prestări de servicii pentru care organul de inspecție fiscală are suspiciuni în ceea ce privește realitatea serviciilor prestate pe baza constatărilor consemnate în RIF și în suma de lei din mai multe facturi fiscale, aferente unor bunuri achiziționate – materiale de construcții, obiecte de inventar, avan pentru executarea a două balustrade, toate destinate amenajării sediului social al societății și a punctului de lucru, pe motiv că achiziția nu se justifică ca fiind destinată realizării de venituri impozabile.

IV) Prin Decizia de impunere nr.588/21.05.2007, Raportul de inspecție fiscală pentru rambursarea soldului negativ T.V.A. și Dispoziția nr.F.N./16.05.2007, organul de inspecție fiscală nu i-a acordat dreptul de deducere a T.V.A. în cuantum de 15.239 lei din facturile fiscale nr.8627385 din 30.11.2006 și nr.8627390 din 29.12.2006, emise de SC SRL, aferentă unor prestări de servicii pentru care organul de control are suspiciuni în ceea ce privește realitatea

fiscale, aferente unor bunuri achiziționate – materiale de construcții, obiecte de inventar, executarea de balustrade, destinate amenajării sediului social al societății și a punctului de lucru, pe motiv că achiziția nu se justifică ca fiind destinată realizării de venituri imposibile.

V) Mai precizează organul de control că prin deducerea TVA s-au încălcat prevederile art.145 alin.3 lit.a din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal și că temeiul în drept al măsurilor luate, sunt art.145 pct.3 lit.a, art.92, pct.2 lit.c și art.103 (9) din O.G.nr.92/2003.

VI) Reclamanta contestă atât Decizia nr.40/18.09.2007, cât și toate cele 9 (nouă) acte emise de organul de inspecție fiscală, care au stat la baza Contestației, întrucât prin aceste acte sunt transferate în sarcina sa fapte ce nu îi sunt imputabile, pe care nu le-a comis, și datorită cărora i-a fost luat fără temei dreptul de a beneficia de facilitatea fiscală de deducere a TVA, în conformitate cu prevederile legale, în sumă totală de lei, creându-i-se prin aceasta grave prejudicii și perturbări în desfășurarea normală a activității pe care o desfășoară potrivit obiectului de activitate. Reclamanta susține că nu a săvârșit nici una din faptele imputate și aceste fapte nu au fost dovedite în sarcina sa, fiind bazat pe supoziții, deduceri și analogii și nicidecum pe fapte concrete pe care le-ar fi săvârșit.

VII) Solicită instanței să fie repusă în termen cu privire la capătul de cerere referitor la Deciziile de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare stabilite de inspecția fiscală, înregistrate la ACF sub numerele: 197/19.02.2007; 372/28.02.2007 și 382/22.03.2007, deoarece la data respectivă pentru suma totală solicitată de lei, aferentă unor facturi fiscale emise pentru prestări de servicii efectuate pentru reclamantă de SC SRL, nu avea drept de deducere T.V.A. întrucât împotriva sa a fost introdusă plângere penală pentru săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală prevăzută de art.9 lit.c din Legea nr.241/2005, sens în care depune Rezoluția din 19.12.2007, dată de Parchetul de pe lângă Judecătoria Năsăud în dosarul nr.303/P/2007 (Anexa nr.3), prin care se confirmă – Propunerea de neîncepere a urmăririi penale în cauză privind făptuitorul cercetat sub aspectul comiterii de evaziune fiscală, prev.de art.9 alin.1 lit.c din Legea nr.241/2005, întrucât fapta nu există, cauză de natură a împiedica punerea în mișcare a acțiunii penale. Reclamanta apreciază că prin repunerea în termen se face un act de dreptate pentru toate prejudiciile materiale, morale și de imagine pe care le-a suferit prin acțiunea nefondată și neîntemeiată a organelor de inspecție și control financiar.

Reclamanta își întemeiază susținerile pe următoarele considerente:

1) Cu privire la facturile fiscale emise de SC SRL trebuie reținut că între reclamantă și această societate a existat un contract încheiat în condițiile și cu respectarea legislației în materie, părțile asumându-și obligații contractuale, respectiv serviciile au fost executate, conform devizelor pentru servicii executate, fiind achitat prețul stabilit potrivit clauzelor contractuale. Plățile către Prestator s-au efectuat legal cu Ordine de plată (un nr.de 25 O.P. în perioada de referință – anexa 2 la contestație), cu excepția unor avansuri în sumă de 5.000 lei achitate cu 3 (trei) chitanțe (anexa 3 la contestație), astfel că supozițiile și deducțiile organului fiscal nu se susțin, sunt nefondate și neîntemeiate, cu toate că au stat în exclusivitate la neacordarea fără temei legal a dreptului legal de a beneficia de facilitatea fiscală de deducere a T V A și în consecință solicită a fi înlăturate.

2) Cu privire la factura fiscală nr.4962951 din 2.08.2006, în sumă de lei, aferentă unor bunuri achiziționate, se impune a se constata, în urma analizării situației faptice și a probatoriului administrat, următoarele: bunurile au fost achiziționate, ele există efectiv și au o destinație ce implică realizarea de venituri impozabile, aspect ce se poate constata la atașamentul; factura este înregistrată în evidențele contabile al reclamantei; nu îi poate fi imputată reclamantei neînregistrarea de către furnizor a facturii fiscale în evidențele sale contabile; potrivit normelor legale în materie reclamanta are dreptul de rambursare T.V.A. pentru suma de lei, deși cererea i-a fost respinsă de organele de inspecție fiscală.

3) Cu privire la facturile fiscale în sumă de lei și facturile fiscale în sumă de lei, în total lei, aferente unor bunuri achiziționate – materiale de construcții, obiecte de inventar, avans pentru executarea a două balustrade și executarea de balustrade, în urma analizării situației faptice și a probatoriului administrat, se impune a se constata că: toate aceste bunuri au fost achiziționate cu destinația de investiție în sediul social al societății și a punctului de lucru și sunt destinate realizării de venituri impozabile; facturile fiscale sunt înregistrate în evidențele contabile, cum de altfel a consemnat și organul de control fiscal în actele atacate; potrivit normelor legale în materie, reclamanta are dreptul de rambursare T.V.A. pentru suma de lei, deși cererea i-a fost respinsă de organele de inspecție fiscală.

4) Așa după cum constată organul de control, sediul social și punctele de lucru sunt legal stabilite și înregistrate, având la bază contracte legal încheiate între părți, dar cu toate acestea când este vorba de rambursarea TVA pentru investiții efectuate în mod legal în legătură cu acestea, organul de inspecție fiscală refuză rambursarea pe motive ce nu au nimic comun cu legislația în materie, deși invocă art.145 alin.3 lit.a din Codul fiscal prin care îi este acordat dreptul de deducere T.V.A.

5) Se invocă prin Decizia atacată faptul că pentru suma totală de lei, aferentă unor facturi fiscale emise pentru prestări de servicii ce fac obiectul Contractului de prestări de servicii din 28.10.2005 încheiat între prestatorul SC SRL și beneficiarul SC

SRL reclamanta nu ar avea drept de deducere TVA deoarece „întrucât faptele prevăzute în procesul verbal ar putea întruni elementele constitutive ale infracțiunii de evaziune fiscală prevăzută de art.9 lit.c din Legea nr.241/2005, ori, prin Rezoluția din 19.12.2007, dată de Parchetul de pe lângă Judecătoria Năsăud în dosar nr.303/P/2007 (Anexa nr.3), s-a confirmat propunerea de neînceperea urmăririi penale în cauza privind făptuitorul cercetat sub aspectul comiterii de evaziune fiscală, prev.de art.9 alin.1 lit.c din Legea nr.241/2005, întrucât fapta nu există, cauza de natură a împiedica punerea în mișcare a acțiunii penale, astfel că, pe cale de consecință, nu se mai susține motivarea organului fiscal, iar reclamanta este în drept la deducerea T.V.A. solicitată.

În drept, reclamanta invocă dispozițiile art.218 Cod procedură fiscală.

Pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Bistrița-Năsăud a formulat întâmpinare (f.27-33), prin care: 1) în principal, invocă excepția nemotivării în fapt a acțiunii formulate în contencios administrativ, și; 2) în subsidiar – solicită respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată și pe cale de consecință să fie menținută, ca fiind temeinică și legală. Decizia nr.40/18.09.2007 mică de DGEF Bistrița-Năsăud

Biroul de Soluționare a Contestațiilor, în dosarul nr.37/2007, privind soluționarea contestației formulate de SC SRL.

1) Cu privire la excepția nemotivării în fapt a acțiunii reclamantei, pârâta susține că, potrivit art.112 alin.1 pct.4 Cod procedură civilă, cererea de chemare în judecată trebuie să cuprindă motivele de fapt și de drept pe care se întemeiază, or, în speță, deși, reclamanta arată că înțelege să atace decizia nr.40/18.09.2007, aceasta nu a indicat punctual motivele de fapt pe care se întemeiază cererea, raportat la decizia atacată, ci întreaga motivație adusă nu are elemente de referință și contradictorialitate cu aspectele reținute prin decizia atacată, motivația adusă reprezentând practic o nouă contestație împotriva deciziilor de impunere. Pârâta susține că, în această situație, îi este greu să formuleze apărări în contradictoriu cu contestatoarea, necunoscând susținerile acesteia, iar controlul judecătoresc al actului administrativ este practic imposibil.

2) În ce privește subsidiarul întâmpinării, pârâta arată că, în situația în care se va trece peste excepția ridicată, pe fondul cauzei – solicită respingerea acțiunii în contencios administrativ formulată de contestatoarea SC SRL, ca fiind neîntemeiată, pentru următoarele considerente:

Decizia nr.40/18.09.2007, atacată prin acțiunea reclamantei, este temeinică și legală.

Contestatoarea-reclamantă, prin acțiunea introductivă, arată că, deși a formulat contestația atât împotriva deciziilor de impunere, cât și a rapoartelor de inspecție fiscală, precum și a dispozițiilor de măsuri stabilite de organele de inspecție fiscală, organul de soluționare a contestațiilor a analizat contestația doar în ce privește măsurile stabilite prin deciziile de impunere.

Pârâta consideră că organul de soluționare a contestațiilor a procedat în mod corect, soluționând contestația doar în ce privește măsurile stabilite prin deciziile de impunere, deoarece atât rapoartele de inspecție fiscală, cât și deciziile privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală, nu constituie titluri de creanță sau acte administrative susceptibile de a fi contestate, în considerarea prevederilor art.176 alin.2 din O.G.nr.92/2003 și art.107.1 din H.G.nr.105/2004 pentru aprobarea Normelor de aplicare a O.G.nr.92/2003. Decizia de impunere este actul care produce efecte fiscale față de contribuabil, ea fiind rezultatul raportului de inspecție fiscală sau a procesului verbal prevăzut cu art.106 din O.G.nr.92/2003, care sunt acte premergătoare emiterii deciziei de impunere.

Potrivit art.183 (5) din O.G.nr.92/2003, organul de soluționare competent se va pronunța mai întâi asupra excepțiilor de procedură și asupra celor de fond, iar când se constată că acestea sunt întemeiate nu se va proceda la analiza pe fond a cauzei și având în vedere că, în privința deciziilor de impunere nr.197/19.02.2007, 372/28.02.2008 și nr.382/22.03.2007, contestația a fost făcută în afara termenului de 30 de zile, prevăzut de art.207 (1) din O.G.nr.92/2003, s-a constatat că a intervenit decăderea.

Cât privește petitul formulat de contestatore, acela de repunere în termen cu privire la contestarea deciziilor de impunere nr.197/19.02.2007, 372/28.02.2007 și 382/22.03.2007, solicitarea este nefondată, chiar dacă potrivit art.103 Cod procedură civilă, există posibilitatea de repunere în termenul legal atunci când partea dovedește că a fost împiedicată să prezinte...

însă din motivarea contestatoarei nu se desprinde că ar fi îndeplinită cerința legală impusă de lege și ca atare, pârâta solicită respingerea petitului formulat.

Cu privire la decizia de impunere nr.588/21.05.2007, s-a făcut aplicarea prevederilor art.184 alin.1 lit.a Cod procedură fiscală și de asemenea, s-a reținut că nu este întemeiată cererea de deducere a sumei de lei aferentă unui număr de 16 facturi fiscale, întrucât bunurile achiziționate prin aceste facturi nu sunt destinate obținerii de venituri impozabile. În analiza acestui aspect organul jurisdicțional a solicitat petentei-contestatoare să depună documente din care să reiasă că bunurile aferente celor 16 facturi sunt bunuri care au fost folosite la obiective care sunt proprietate a societății, precum și motivarea că aceste bunuri sunt destinate realizării de venituri impozabile. Răspunsul contestatoarei a fost că toate bunurile aferente celor 16 facturi au fost necesare desfășurării activității în condiții optime și eficiente, atât la sediul social cât și la punctele de lucru.

Văzându-se că în mare parte bunurile achiziționate nu au legătură cu obiectul de activitate desfășurat de petenta-contestatoare, organul jurisdicțional a procedat la efectuarea unei verificări la fața locului, fiind întocmit procesul verbal nr.16.257/5.09.2007.

În concluzie, se arată că soluția dispusă de către organul jurisdicțional prin decizia atacată este temeinică și legală.

Ulterior introducerii acțiunii, reclamanta a depus la dosar Precizarea la contestație (f.38-39), prin care arată că înțelege ca, prin Contestația formulată împotriva Deciziei nr.40/18.09.2007, pronunțată în dosar nr.37/2007 de DGFP Bistrița-Năsăud (Anexa nr.1, la acțiunea introductivă), să atace toate actele administrative ce au făcut obiectul contestației sal adresate către DGFP Bistrița-Năsăud și care au stat la baza emiterii Deciziei atacate (Anexa nr.2, la acțiunea introductivă), respectiv: Deciziile de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare stabilite de inspecția fiscală, înregistrate la ACF sub numerele: 197/19.02.2007; 372/28.02.2007, 382/22.03.2007 și 588/21.05.2007; Rapoartele de inspecție fiscală pentru rambursarea soldului negativ T.V.A. înregistrate la A.C.F. sub numerele: 833/22.02.2007, 920/28.02.2007, 1077/23.03.2007 și 138/21.05.2005, precum și; Dispozițiile privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală, înregistrate la ACF sub numerele: 291/19.02.2007; 372/28.02.2007; 541/22.03.2007 și F.N./16.05.2007, pe care le consideră ca neîntemeiate și bazate pe supoziții, deduceri și analogii și nicidecum pe fapte concrete pe care le-ar fi săvârșit, acte prin care în mod nefondat nu i-a ost acordat dreptul legal de deducere a TVA în sumă totală de lei, sumă solicitată prin actele justificative depuse la organul fiscal.

La rândul său pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Bistrița-Năsăud, prin Notele de ședință (f.109-111), răspunde la Precizarea de acțiune a reclamantei, învederând următoarele: nici prin precizarea de acțiune, reclamanta nu înțelege să-și motiveze în apt acțiunea formulată; contestatoarea nu mai poate contesta deciziile de impunere care au fost deja contestate la organul jurisdicțional și asupra cărora exista deja o soluție, respectiv decizia nr.40/18.09.2007; contestatoarea poate să atace doar decizia pronunțată de organul jurisdicțional și anume decizia nr.40/18.09.2007; rapoartele de inspecție fiscală și dispozițiile de măsuri stabilite de organele de inspecție fiscală nu reprezintă titluri de creanță și nici acte administrative susceptibile de a fi contestate.

✱

Analizând actele și lucrările dosarului, precum și dosarul nr.37/2007 al DGFP Bistrița-Năsăud – Biroul de soluționare a contestațiilor privind contestația SC SRL, tribunalul reține în fapt următoarele:

Prin acțiunea introductivă, ulterior precizată, reclamanta arată, printre altele, că contestă Decizia nr.40/18.09.2007, cât și toate cele 9 (nouă) acte emise, întrucât prin aceste acte sunt transferate în sarcina sa fapte ce nu îi sunt imputabile, pe care nu le-a comis. De asemenea, reclamanta arată în concret motivele pentru care contestă deciziile de impunere și rapoartele de inspecție fiscală.

Așa fiind, instanța apreciază ca neîntemeiată excepția nemotivării în fapt a acțiunii reclamantei, ridicată de pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Bistrița-Năsăud și prin urmare, excepția va fi respinsă ca atare.

Pe fond, instanța reține că, prin Decizia nr.40/18.09.2007 privind soluționarea contestației formula de SC SRL, înregistrată la DGFP Bistrița-Năsăud sub nr. 12894/9.07.2007, dată de Direcția generală a Finanțelor Publice a județului Bistrița-Năsăud – Biroul de soluționare a contestațiilor în dosar nr.37/2007 (f.10-16), s-a decis: 1) Respingerea contestației formulate de S.C. SRL, pentru suma de lei reprezentând taxa pe valoare adăugată, ca nedepusă în termen și, pe cale de consecință, menținerea măsurilor stabilite prin Deciziile de impunere nr.197/19.02.2007, nr.372/28.02.2007 și nr.382/22.03.2007 încheiate de Activitatea de Inspecție Fiscală Bistrița-Năsăud; 2) Suspendarea soluționării cauzei pentru suma de lei reprezentând taxa pe valoare adăugată (pct.III. 3.2 din raportul de inspecție fiscală nr.1338/16.05.2007) până la pronunțarea unei soluții definitive pe latura penală, procedura administrativă urmând a fi reluată la încetarea motivului care a determinat suspendarea, în condițiile legii; 3) Respingerea contestației pentru suma de lei reprezentând taxa pe valoare adăugată suplimentar și, pe cale de consecință, menținerea corespunzătoare a măsurilor stabilite prin Decizia de impunere nr.588/21.05.2007 emisă de Activitatea de Inspecție Fiscală Bistrița-Năsăud; 4) Admiterea ca întemeiată a contestației cu privire la taxa pe valoare adăugată în sumă de lei stabilită suplimentar și respinsă la rambursare și, pe cale de consecință anularea corespunzătoare a Deciziei de impunere nr.588 din 21 mai 2007 emisă de organele Activității de Inspecție Fiscală Bistrița-Năsăud cu privire la aceasta.

Sub un prim aspect se reține că obligațiile fiscale ale S.C. SRL au fost stabilite prin deciziile de impunere, care constituie titlu de creanță, în sensul dispozițiilor art.107.1 din H.G.nr.105/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a O.G.nr.92/2003, potrivit cărora titlul de creanță este actul prin care potrivit legii se individualizează obligația de plată privind creanțele fiscale.

De altfel, reclamanta prin acțiunea în contencios administrativ fiscal, ulterior precizată, în esență, solicită acordarea dreptului de deducere a T.V.A. în sumă de lei, fără a solicita înlăturarea vreunei măsuri luate prin Rapoartele de inspecție fiscală sau prin Dispozițiile privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală.

Potrivit art.176 alin.2 din O.G.nr.92/2003, obiectul contestației îl constituie numai sumele și măsurile stabilite și înscrise de organul fiscal în titlul de creanță sau actul justificativ atacat, cu excepția contestației împotriva refuzului nejustificat de emiteră a actului administrativ fiscal.

În considerarea celor arătate mai sus, organul jurisdicțional nu trebuia și nu putea să se pronunțe și asupra Rapoartelor de inspecție fiscală și Dispozițiile privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală, deși reclamanta pretinde că trebuia să o facă.

Prin decizia nr.40/18.09.2007 a FGFP, atacata de reclamantă, a fost respinsă contestația formulată de S.C. SRL pentru suma de lei reprezentând TVA ca nedepusă în termen și, pe cale de consecință, s-au menținut măsurile stabilite prin Deciziile de impunere nr.197/19.02.2007, nr.372/28.02.2007 și nr.382/22.03.2007, încheiate de Activitatea de Inspecție Fiscală Bistrița-Năsăud, cu motivarea că contestația nu a fost depusă în termenul prevăzut de art.207 alin.1 din Codul de procedură civilă și astfel, contestatoarea a decăzut din dreptul de a contesta deciziile de impunere mai sus menționate.

Reclamanta nu critică soluția de mai sus, dar solicită a fi repusă în termen cu privire la dreptul de contestație împotriva celor trei decizii, arătând că împotriva sa a fost introdusă plângere penală pentru săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală prevăzută de art.9 lit.c din Legea nr.241/2005, plângere care în momentul de față are soluție definitivă, respectiv s-a pronunțat Rezoluția parchetului de pe lângă Judecătoria Năsăud, în dosar nr.303/P/2007, prin care s-a confirmat propunerea de neînceperea urmăririi penale în cauza privind făptuitorul cercetat sub aspectul comiterii de evaziune fiscală, prev.de art.9 alin.1 lit.c din Legea nr.241/2005, întrucât fapta nu există, cauză de natură a împiedica punerea în mișcare a acțiunii penale. Reclamanta susține că prin repunerea în termen se face un act de dreptate pentru toate prejudiciile materiale, morale și de imagine pe care le-a suferit prin acțiunea nefondată și neîntemeiată a organelor de inspecție și control financiar.

Potrivit art.103 alin.1 Cod procedură civilă, neexercitarea oricărei căi de atac și neîndeplinirea oricărui act de procedură în termenul legal atrage decăderea, afară de cazul când legea dispune altfel sau când partea dovedește că a fost împiedicată printr-o împrejurare mai presus de voința ei.

În cauză, reclamanta nu numai că nu a dovedit vreo împrejurare mai presus de voința ei care să o fi împiedicat să promoveze, în termenul legal, contestație împotriva deciziilor de impunere menționate mai sus, dar nici măcar nu a invocat o asemenea împrejurare, astfel că cererea ei de repunere în termenul pentru promovarea contestației este neîntemeiată.

Având în vedere Rezoluția din 19.12.2007 dată de Parchetul de pe lângă Judecătoria Năsăud în dosar nr.303/P/2007 (f.20-21), reclamanta are posibilitatea să solicite DGFP Bistrița-Năsăud – Biroul de soluționare a contestațiilor să reia soluționarea cauzei pentru suma de lei reprezentând taxa pe valoare adăugată. De altfel, la pct.2 din dispozitivul Deciziei nr.40/18.09.2007 a DGFP Bistrița-Năsăud s-a decis reluarea procedurii administrative la încetarea motivului care a determinat suspendarea (suspendarea fiind determinată de existența plângerii penale pentru comiterea infracțiunii de evaziune fiscală).

Prin Rezoluția din 19.12.2007 dată de Parchetul de pe lângă Judecătoria Năsăud în dosar nr.303/P/2007, s-a stabilit că numitul nu a acționat cu rea credință atunci când a înregistrat facturile fiscale ca pe o activitate normală a societății comerciale, însă rezoluția nu reține că produsele și serviciile achiziționate

operațiunilor sale taxabile, supuse deducerii de T.V.A., în sensul dispozițiilor art.145 alin.3 lit.a din O.G.nr.92/2003.

Așa fiind, statuările Rezoluției nu pot constitui argumente în susținerea opiniei reclamantei ca în mod greșit nu i s-a acordat în întregime dreptul de deducere a TVA stabilit prin Decizia de impunere nr.588/21.05.2007 a DGFP Bistrița Năsăud.

Mai trebuie menționat că, în acțiunea reclamantei, la pct.IV., se arată că prin Decizia de impunere nr.588/21.05.2007... organul de inspecție fiscală nu i-a acordat dreptul de deducere a TVA în cuantum de lei, însă reclamanta nu menționează că, prin Decizia nr.40/18.09.2007, (pct.2) s-a dispus suspendarea soluționării cauzei pentru suma mai sus menționată.

Instanța constată că organul jurisdicțional, prin decizia nr.40/18.09.2007, a procedat în mod corect în privința Deciziei de impunere nr.588/21.05.2007, dispunând suspendarea soluționării cauzei pentru suma de lei (în prezent reclamanta are posibilitatea de a solicita reluarea procedurii administrative pentru această sumă), respingând ca neîntemeiată contestația pentru suma de lei (pct.3 din dispozitivul deciziei) și admitând contestația cu privire la TVA în valoare de 626 lei (pct.4 din dispozitivul deciziei).

În privința sumei de lei, s-a reținut că bunurile, cuprinse în cele 15 facturi fiscale invocate, nu sunt destinate utilizării în folosul operațiunilor taxabile al societății, fiind vorba de bunuri instalate și exploatate în interes personal în locuința de serviciu, respectiv două garnituri de mobilă, televizoare, paturi etc., iar reclamanta în motivarea acțiunii nu aduce argumente pertinente în susținerea opiniei sale conform căreia trebuia să beneficieze de deducere de T.V.A., rezumându-se la a arăta că nu a comis faptele ce i se impută, faptele sale nu îi sunt imputabile.

În finalul considerentelor deciziei nr.40/18.09.2007 se reține că în ce privește capătul de cerere (din contestația) vizând suspendarea actului administrativ – în speță Decizia de impunere nr.588/21.05.2007 privind suma de lei taxă pe valoare adăugată, petenta poate cere suspendarea actului administrativ fiscal în temeiul legii nr.554/2004, cu condiția depunerii unei garanții la nivelul sumei contestate, întrucât începând cu data de 23.06.2007, asemenea cereri nu mai sunt de competența organelor de soluționare a contestației.

Statuările de mai sus sunt corecte și reclamanta nu le critică și nici nu a formulat vreun capăt de cerere prin care să solicite suspendarea actului administrativ. Fiscal, ulterior precizată, formulată de reclamantă s-a găsit ca neîntemeiată și va fi respinsă în întregime.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
IN NUMELE LEGII
HOTARSTE**

Respinge ca neîntemeiată excepția nemotivării în fapt a acțiunii reclamantei, ridicată de pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Bistrița-Năsăud.

Respinge ca neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ fiscal, ulterior precizată, formulată de reclamanta S.C. SRL, cu sediul în localitatea Rodna, str.Grănicerilor nr.774, județul Bistrița-Năsăud, împotriva Deciziei nr.40 din 18.09.2007 a DGFP Bistrița Năsăud.

judetului Bistrița-Năsăud, cu sediul în mun.Bistrița, str.1 Decembrie, nr.6, judetul
Bistrița-Năsăud.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare.
Pronunțată în ședința publică din 30 iunie 2008.

PRESEDINTE,

GREFIER,

30.07.08

CONFORM CU
ORIGINALUL

